

Articole recente

... să dezbatem

Semnal editorial dinspre
Cetatea literară a Clujului

SIMPOZION MIHAI
EMINESCU LA SEDIUL
ANCMRR-FILIALA „PINTEA
VITEAZU” MARAMUREȘ

LA MULȚI ȘI FERICIȚI ANI!"

Crăciun fericit!

Dor de Crăciunul de
altădată...

Virtuozitatea amintirilor

Arhive

Selectați luna

Categorii

- Biografii
- Condeie din Diaspora
- De pe internet
- Descrieri
- Diverse
- Editoriale
- Foto Reportaje
- Interviuri
- Meditații
- Poezii
- Predici
- Proză scurtă
- Recenzii
- Reportaje
- Romane
- Studii

Instrumente

- Autentificare
- Entries feed
- Comments feed
- WordPress.org

Căutare

scrieți și apăsați enter

Iunie 2009

M	T	W	T	F	S	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

< May Jul >

Legături

- Adrian Popovici
- ASLRQ
- Asociația M.A.M.E.
- BISERICI.org
- Info Creștin
- Joc secund
- Losonczy.com
- Slova Creștină
- Sport
- Starpress

Vorbim românește

« Don Elvis în concert pentru a întâlni sinistrații cutremurului din Aquila | Principal | Destin asiatic »

STAREA DE UMBRĂ

de Valeriu Cușner | Iunie 1, 2009

Cel de al nouălea volum de poeme „Absența a ceea ce suntem”, al poetului constănțean Ionuț Caragea, rezident în Canada, apărut la Editura „Fides” din Iași în acest an, poartă amprenta temelor și stilului său inconfundabil din primele-i patru volume: „Delirium Tremens” (debut -2006), „M-am născut pe Google” (2007), „Donator universal” (2007) și „Omul din cutia neagră” (2007).

Se diferențiază, însă, de cele de mai sus prin superbe metafore ce îi nuanțează coloratura dar, mai ales, prin atitudinea tranșantă a sumbrului său discurs.

În ciuda renumelui de **poet născut pe Google** (o alternativă modernă și rapidă de comunicare cu semenii săi), Ionuț Caragea a intrat în capcana biblică a lipsei de comunicare cu divinitatea, temă formulată, atât de dureros, de marele stigmatizat din Cartea Sfântă, **IOV** (primul intelectual al omenirii): „*De ce n-am murit când eram la sânul mamei mele?... Strig către Tine și nu-mi răspunzi, stai în picioare și Tu nu mă vezi*”, pentru că odată ce un poet abordează o astfel de temă, s-a condamnat definitiv la eterna osândă care a îngenuncheat, de milenii, toate filozofiile umanității.

De aceea acest volum este plin de chinuitoare întrebări, poetul formulându-le în fel și chip, dând mereu naștere altora, al căror lanț nu se închide, imprimându-i amprenta unei tânguiri metafizice; situându-se în două ipostaze: cea de a pune întrebări, și în cea în care, tot el, trebuie să răspundă; ca o consecință a lipsei de comunicare cu divinitatea și cu semenii săi, fiindcă s-a săturat să aștepte „*cortegiul funerar al cuvintelor*” de la un Creator inaccesibil „*născut bătrân*” ce „*locuiește la ultimul etaj, într-un Cer fără scări*”, dialogând doar cu Lucifer („*pe limba lor păsărească*”), decât cu pământeni: „*prea morți pentru o singură cruce*”.

Lipsa de comunicare se simte chiar și în „*dragostea ucigătoare... apocaliptică*”, din care poetul nu-și poate „*face o carieră*”, pentru că femeii arhetipale, menită a fi: „*roua de pe frunze... plecată pe viață la cules de îngeri*” ca, apoi, „*să hrănească minți, inimi*”, i s-a rezervat (de același creator), un loc „*în tărâmul suferinței*”. Ar fi trebuit să-i fi fost intrinsecă ființei sale, androgenându-i-se „*într-un singur trup*”, într-un „*singur poet*” cu sufletele la unison încât să revoluționeze „*istoria Eu-lui / când ne vom ridica la pătrat / Noi? în aceeași ridicare la cer*”, „*pe falezele eternității*”.

Dragostea ar fi mai înălțătoare dacă ar fi fost : „*legată la ochi*” iubind : „*necuprinsul cu atingerea ta*” chiar „*orfană de trup*”, încât să se confrunte și cu „*dragostea / rămasă în sufletele celorlalți*”.

Dar: „*femeia trece ca o gondolă / niciodată adânc / niciodată mai aproape de inimă / și „niciodată acum” pentru că „femeia pe care-o visez / oricum nu există*”. Această mare „*absență*”, a ființei ce i-ar completa fericit ego-ul împătimit de dragoste, constituie cea mai dureroasă temă dintre cele pe care poetul le reclamă în rechizitoriul său, confirmând pedeapsa divină din Vechiul Testament: „*Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei*”.

Ar trebui analizată acea parte a titlului acestui volum, spre a defini ce înțelege poetul prin „**ceea ce suntem**”. Pentru a-și explicita această stare, pornește într-un maraton existențial, inventariindu-și trăirile (durerea, viața, murirea, femeia, nesiguranța, agonia poeziei, dispariția orizontului, drama absurdului), agățându-se „*de proiecția eu-lui... din dimensiunea iluziei veșnice*” pentru că încă nu știe „*cine salvează pe cine*”, fiindcă viețile noastre neprofitabile l-au adus pe Cel de sus „*în stare de faliment*”.

Proiectând, asupra itinerarului său, sentimentul de vinovăție al omului față de creația divină, poemele capătă, de la bun început, o conotație maniheistă a cărei umbră se simte pe întregul parcurs al volumului. Consecvent, totuși, ideii lui Platon despre Bine, autorul pare a se ipostazia, mereu, în rolul vizitiului (vezi „Phaidros”), care își silește și calul rău să meargă pe drumul cel bun.

Acest procedeu specific lui Cioran (și poetei româno-americană Anca Pedvis), prin care Răul este mereu evidențiat, pune de fapt prin antonimie, accentul pe năzuința spre Binele pentru care am fost destinați conform concepției platoniene.

Așa se explică mefiența din următoarele-i versuri: „nu credem în fapte” fiindcă „fiecare gândeste din unghiul lumii înguste” în care „nimeni nu-ți întinde o mână” și „Dumnezeu poate fi bătaia de joc”. „Unde-i adevărul? Cineva ne minte”, clamează cu disperare poetul, amintind de strigătul lui Argezi „Vreau să-l pipăi și să urlu: Este !” sau de celebrul tablou al suedezului Ragnar Sandberg, „Urletul”.

Viața pare: „un cadavru scos la plimbare”, osândit la „o muncă silnică / într-o carieră de piatră” sau „consecința unei agnostice erori... un plâns cu sughituri”, nicicând prea mult „pentru suflatele oamenilor... cu inimi siliconate”, în care prostia ocupă „primul loc în box-office”, pentru că **ritualul viețuirii** se repetă mereu: „Tot ce-a trecut o să revină / Cu fiecare început... Totul e calculat de la primul strigăt / Și până la ultima zbatere”, confirmând, încă o dată, principiul eternei reîntoarceri al lui Nietzsche.

Pasiunea devoratoare a lui Ionuț Caragea pentru **poezie** e atât de intensă, încât a devenit obstinția sa existențială, ca o formă uni-versală de exprimare a omenirii, a dragostei („când ai făcut dragoste cu o poezie ?”), fără de care nu s-ar putea trăi fiindcă ea a apărut înaintea Timpului: „e tot ce ne-nconjoară... este în noi” – un panaceu al vieții totale în care s-ar regăsi sentimentele, artele, exorcizarea, crucea, mântuirea, dumnezeirea, destinul, chiar și scopul final al vieții fiecărui muritor (vezi „A fi sau a nu fi poezie”).

Numai astfel se poate explica obsesia (provocată de o existență ce ar exclude poezia), că ar duce la decăderea omenirii, simțind că actuala formă de viață nu vibrează la magia poeziei („o religie în care nimeni nu mai crede”),cum o definise și George Santayana.

Fără poezie, lumea ar putea deveni o beznă intrată în rutina „mușilor cu geamă în surdină”, a „orbilor ce n-au văzut lumină” în care „numai moartea are drepturi de autor”, comunicând doar prin cuvintele care ar mușca „din carne cu dinții lor ascuțiți”, smulse din „masoneria nopții” și a „inimilor cu obloanele trase”, cu „dorințe spuse în van”.

Vitalizat, încă, de „elanel vital” și de capacitatea creativă de tipul **homo-faber** (vezi Henri Bergson), poetul evidențiază acea latură a inteligenței umane, care încearcă a construi un paradis arhetipal, al idealurilor pierdute: „Construiesc paradisul, sunt un mic arhitect / Tot ce-i bun, tot ce-i nobil, tot ce este corect / Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei, / Construiesc paradisul pentru oameni și zei”.

Încercând să definească ontologic și cealaltă latură a omului ce ar trebuie să-l diferențieze de universul său biologic, în „Albastru infinit”, poetul parodiază, subtil, mitul biblic al fratricidului Cain (primul copil al cuplului adamic), „suntem prea mari amândoi pentru o singură viață și prea morți / pentru o singură cruce și atunci unul dintre frați / își luă asupra sa păcatul de a fi om”, preluându-și astfel pedeapsa hărăzită pentru mântuirea prin suferință („blestemat va fi pământul pentru tine!), confirmând, deci, sintagma „**om=păcat**”.

Astfel se conturează drama **condiției umane**; conviețuirea în același trup, într-o perpetuă competiție atât a omului-animal (trăitor în concret), cât și a celui trăitor „în mister și revelație”, creator de valori spirituale și cultură, conform concepției lui Lucian Blaga.

Această temă este reluată mereu: „ce lume este asta îmbrăcată cu haina pe dos” cu „nevoia vitală de a muri o dată pe zi” și condamnată la o eternă căutare a sinelui, la suferințe pe „drumul Golgotei”, la zădărnici prometeice (cu „durerile treaptă, tot mai sus), căutându-l când pe Dumnezeu, când pe diavol, când singurătatea, întunericul, minciuna, larma, moartea, când liniștea, lumina, alinarea fericii, nemurirea și adevărul, (vezi „Ceva din mine caută ceva”), atingând, uneori, absurdul: „La ce bun e omul, dacă nu învie / fără judecata aspră și târzie. La ce-i bună viața, scurtă și nedreaptă / dacă nu există către cer o treaptă? La ce-s bune toate, cele trecătoare / dacă nu ne-nvață pentru ce se moare?” (Vezi „La ce bun”).

„Noaptea coboară ca o pasăre de pradă”, „în ordinea firească a suferințelor”, îmbătrânindu-l pe poet, departe de el însuși, ca apoi, asfixiat de propriul suflet, moartea să-l ia „cu frumosul” pentru a-și „scrie testamentul”, încât să „moară de propria-i poezie”, deoarece „cuvântul e rodul suferinței”, deși „nicicând nu e prea multă moarte / pentru sufletul omului” pentru a-i stinge mulțimea întrebărilor care îi macină sufletul.

Poate doar timpul, care știe „trei limbi de circulație universală” (n.n-trecutul, prezentul și viitorul), adunând „toate înțeleșurile lumii / într-o enigmă / cu neadevărul devenit adevăr”, fiindu-i „lehamite de nefirească sa trecere” și neputință („În Cer durerile niciodată nu ajung”), ar putea, cândva, să oprească toate întrebările omenirii.

Ideile din acest volum, în ciuda unor titluri care nu prea sugerau conținutul poemelor, le-am grupat după lecturi repetate, selectând acele versuri semnificative, împrăștiate cu nonșalanță prin diferite pagini, încât au conturat temele profunde ale cărții. Unele dintre versuri pot fi considerate aforisme: „sărutul este cursul de predare al unei limbi străine”, „trecutul te inspiră, prezentul te amăgește”, „tăcerea e un ritual de împerechere cu eternitatea”, „cine cunoaște singurătatea va stăpâni cuvântul”, „cine cunoaște durerea va stăpâni timpul”, „când timpul uită să respire... îmi bat amirurile în cuie”, „viața unui chibrit constă în arderea sa” etc.

Toate temele de mai sus definesc, în concepția lui Caragea, și noțiunea de „**ceea ce suntem**”, adică: „pasări oarbe / cu ciocul încovoiat / spre propriile inimi”, „vedete cu inimi siliconate”, prin „lumea orbilor”, într-o continuă căutare („ceva caută mereu ceva”), întrebându-se: „De unde vin? De ce am venit? De cine fug? Și cine oare să-mi răspundă? Vorbesc cu umbra și... nimic”. Astfel s-a instaurat o perceptibilă **stare de umbră** ce îl însoțește pas cu pas: „doar umbra îți arată ora exactă”, „fără glas, fără

nume, descheiată la șireturi, rătăcită prin lume, cu identitatea purtată „în lanțuri”; în care și cuvintele sunt „înghițite de brațele umbrei”, încât va muri tot în „brațele ei”, concluzionând: „ce tristă este viața, poetu-i încă viu? / sau este doar o umbră a celui ce-o să fiu?”(De fapt sintagma lui Epictet: „Suntem doar închipuiri și nicidecum ceea ce vrem să părem”).

De aici și sentimentul de neputință și inferioritate față de Cel de Sus: „Nu merităm să-i fim aproape / Nici de ne punem pe cerșit !

Și tot de aici apare și sentimentul de „**absență a ceea ce suntem**” pentru că, în conștiința omenirii, se simte lipsa acelei scânteii divine, (**un dat** din clipa creației), esență a spiritualității, fiindcă bunurile materiale pentru care alergăm și ne sfârtecăm, din zori până în noapte, s-au constituit în singurul scop al existenței noastre.

Marea satisfacție a unui *homme des lettres* (critic literar), poate fi și faptul că Ionuț Caragea, împreună cu alți doi poeți, Daniel Corbu (din Iași) și Valeriu Barbu (din Galați), s-au desprins cu toată ființa de „poezia tinerei generații” construindu-și un modern mod de exprimare în care temele și raporturile dintre cuvinte sunt incompatibile cu flecușetele pseudocurentelor ce au urmat posmodernismului.

Poate că în viitoarele volume, Ionuț Caragea, un poet format, cu un stil și o topică inconfundabilă, pe deplin conștient de locul său în axiologia tinerei generații, își va înălța iar ștacheta pe o nouă treaptă, abordând o altă tematică pe măsura valorii sale.

Demersul său liric va trebui însă subordonat aceluiași imperativ al renașterii Păsării Phoenix, sub lumina căreia să nu-i mai umbrească combustiiile, vitalitatea și exploziile marelui său talent, pentru că speranțele îi pot fi întreținute de existența unor evidente certitudini laice precum: cerul, florile, pădurea, cuvântul, femeia, iubirea, lacrima, visele și că mai poate alege, mai poate arde și ,mai ales, pentru că-n viață a cunoscut câțiva oameni ce „*aduc pe undeva cu Dumnezeu*”, entitate supremă pe care ar dori s-o întâlnească, măcar odată, ca pe un prieten drag, la un pahar, fiindcă pe pământ oamenii concep iubirea ca cel mai cald și reciproc sentiment, nu ca recompensa unei târguieli la care, de la început și mereu, le este imposibil să-și motiveze absența.

Topice: [Recenzii](#) | [Comments Off](#)

Comentarii închise.

Glas Comun ISSN 1844 - 0215

Implementat pe platformă WordPress cu design RFDN de [Losonczy.ro](#)

Page Rank 5/10
PRchecker.info

